

Sygn. akt IV KK 461/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej 21 grudnia 2022 r.,
w sprawie **K. D.**,
w przedmiocie wyroku łącznego
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 26 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 54/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie
z dnia 22 listopada 2021 r., sygn. akt II K 120/21,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 22 listopada 2021 r., sygn. II K 120/21, wobec K. D. skazanego następującymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego Katowice - Wschód w Katowicach z dnia 23.08.2012 r., sygn. akt V K 66/12, za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk popełniony w dniu 21 października 2011 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, orzeczono dozór kuratora w okresie próby;
2. Sądu Rejonowego Katowice Wschód w Katowicach z dnia 18.02.2013 r., sygn. akt V K 763/12, za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony w dniu 13 lipca

2012 r. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, przy czym postanowieniem z 21 marca 2017 r. zarządzono jej wykonanie, oraz z mocy art. 33 § 2 kk karę 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości stawki na kwotę 10 zł, na poczet której zaliczono okres zatrzymania w sprawie w okresie od 16-17.07.2012 r. tj. dwa dni. orzeczono dozór kuratora w okresie próby oraz obowiązek naprawienia szkody;

3. Sądu Rejonowego Katowice - Wschód w Katowicach z dnia 03.04.2013 r., sygn. akt V K 283/12, za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk popełniony w dniach: 20 sierpnia 2011 r., 14 września 2011 r. i 27 września 2011 r. na jedną karę 1 roku pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres zatrzymania w sprawie w okresie od 07-09.11.2011 r. tj. trzy dni, orzeczono obowiązek naprawienia szkody; karę wykonano 21.09.2014 r.;
4. Sądu Rejonowego w Mysłowicach z dnia 18.09.2013 r., sygn. akt II K 759/12, za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony w dniu 20 lutego 2012 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, orzeczono dozór kuratora w okresie próby oraz obowiązek naprawienia szkody, postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice Wschód w Katowicach z dnia 17 marca 2017 roku (sygn. akt XII Ko 1087/15) zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności skracając ją na mocy art. 75 § 3 a kk o okres 6 miesięcy;
5. Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z dnia 17.03.2016 r., sygn. akt II K 140/14:
 - za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony w dniu 15 maja 2013 r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.
 - za czyn z art. 278 § 1 kk popełniony w dniu 21/22 maja 2013 r. na karę na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
 - przy czym orzeczono karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz obowiązek naprawienia szkody;
6. Sądu Rejonowego w Mikołowie z dnia 10.10.2016 r., sygn. akt II K 102/15, za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk popełniony w dniach: pomiędzy 22, a

23 sierpnia 2012 r. i 23 sierpnia 2012 r. na jedną karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, orzeczono dozór kuratora w okresie próby oraz obowiązek naprawienia szkody;

7. Sądu Rejonowego Katowice - Wschód w Katowicach z dnia 16.12.2016 r., sygn. akt III K 533/16, za czyn z art. 244 kk popełniony w dniu 25 sierpnia 2016 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
8. Sądu Rejonowego Katowice Wschód w Katowicach z dnia 25.05.2017 r., sygn. akt II K 142/17, za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk popełniony w dniu 19/20 września 2011 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności;
9. Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 27.09.2017 r. sygn. akt III K 36/17, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 16.03.2018 r., sygn. akt VI Ka 773/17, którym orzeczono karę łączną 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, łącząc kary wymierzone wyrokami wyżej wskazanymi w pkt II. IV, V, VI VII VIII. przy czym kara łączna została objęta następnie karą łączną orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z dnia 6 lutego 2019 r. sygn. akt II K 1227/18 (pkt XII) oraz zaliczono na poczet kary okres zatrzymania w sprawie V K 763/12 od 16.07.2012 r. do 17.07.2012 r. oraz okres kary odbytej w sprawie II K 140/14 od 8.12.2016 r. do 16.03.2018 r.;
10. Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z dnia 26.06.2018 r., sygn. akt II K 460/17, za:
 - ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk. w zw. z art. 64 § 1 kk. popełniony w dniach: 7/8 października 2016r. 23/24 sierpnia 2016r., 26/27 września 2016r. 18/19 września 2016r. na jedną karę 2 lat pozbawienia wolności;
 - ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk., z art. 13 § 1 kk. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i z art. 288 § 1 kk. przy zast. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk oraz z art. 279 § 1 kk. i z art. 288 § 1 k.k. przy zast. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk. popełniony w dniach: 10 października 2016r. oraz 15 sierpnia 2016r. na jedną karę 2 lat pozbawienia wolności;
 - przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniu 14/15 sierpnia 2016r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym orzeczono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres zatrzymania w sprawie od godziny 19.40 w dniu 11.10.2016r do godziny 09.00 w dniu 13.10.2016r., a nadto orzeczono środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody;

11. Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z dnia 6 lutego 2019 r. sygn. akt II K 1227/18, którym połączono karę łączną pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem łącznym Sadu Rejonowego Katowice - Wschód w Katowicach z dnia 27 września 2017 roku o sygn. akt III K 36/17 oraz wyrokiem Sadu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z dnia 26.06.2018 r. o sygn. akt II K 460/17 wymierzając skazanemu K. D. karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;
12. Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 24.05.2018 roku sygn. akt II K 179/16, za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 91 § 1 kk, popełniony 27 sierpnia 2015 r. i w nocy z 25/26 sierpnia 2015 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności. na poczet której zaliczono okres zatrzymania w sprawie od godziny 01.30 w do godziny 10.55 dniu 27.08.2015 r.;
13. Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z dnia 19 grudnia 2019 r. sygn. akt II K 158/19, którym połączono karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z dnia 6 lutego 2019 r. sygn. akt II K 1227/18 oraz karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 24.05.2018 roku sygn. akt II K 179/16 i wymierzono K. D. karę łączną 7 (siedmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okresy pozbawienia wolności w sprawie II K 1227/18 od 11.10.2016 r. godz. 19.40 do 13.10.2016 r. godz. 9.00 oraz od 16.07.2012 r. godz. 00.00 do 17.07.2012 r., godz. 00.00 i od 8.12.2016 r. godz. 06.05 do 12.02.2019 r. godz. 6.05 oraz w sprawie II K 179/16 od 27.08.2015 r. godz. 1.30 do 27.08.2015 r. godz. 10.55 - kara w trakcie wykonywania;
14. wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 10 listopada 2020 r., sygn. akt II K 216/17, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 lipca 2021 r., sygn. akt II AKa 91/21, za przestępstwo z art. 278 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

popelnione w nocy z 21/22 sierpnia 2015 r., na karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono K. D. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 27.08.2015r. oraz od dnia 7.11.2016r. godz. 6.05 do dnia 8.12.2016r. godz. 6.05 - kara oczekuje na wykonanie,

orzeczono:

1. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. w związku z art. 4 § 1 k.k. połączono karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z dnia 19 grudnia 2019 r. sygn. akt II K 158/19, opisanym w pkt 13 oraz karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 10 listopada 2020 r., sygn. akt II K 216/17, opisanym w pkt 14 części wstępnej wyroku i wymierzono karę łączną 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono okresy rzeczywistego pozbawienia wolności ze sprawy II K 158/19 od 8.12.2016 r. godz. 06.05 do 12.02.2019 r. godz. 6.05, od 16.07.2012 r. godz. 00.00 do 17.07.2012 r., godz. 00.00. od 27.08.2015 r. godz. 1.30 do 27.08.2015 r. godz. 10.55, 11.10.2016 r. godz. 19.40 do 22.11.2021 r. oraz ze sprawy II K 216/17 w dniu 27.08.2015 r. oraz od dnia 7.11.2016 r. godz. 6.05 do dnia 8.12.2016 r. godz. 6.05;
3. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. orzeczono, że w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym poszczególne wyroki ulegające połączeniu podlegają odrębnemu wykonaniu;
4. na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałej części postępowanie zostało umarzone.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca skazanego, zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego mającą wpływ na treść wyroku łącznego, a to:

1. art. 85 kk i 86 kk w zw. z art. 4 kk poprzez brak zastosowania ustawy obowiązującej w dacie orzekania, która w realiach niniejszej sprawy jest dla sprawcy względniejsza,
 2. art. 91a kk przez pominięcie przy orzekaniu kary łącznej reguł wynikających z tego przepisu i tym samym brak uwzględnienia oraz ustosunkowania się do wykonanej kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem SR Katowice-Wschód z dnia 03.04.2013 r., sygn. akt: V K 283/12, opisanym w pkt. 3 części wstępnej wyroku,
 3. art. 91a kk przez nieuwzględnienie przez sąd, iż kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat orzeczona wyrokiem SR Mysłowice w sprawie o sygn. akt II K. 759/12, została skazanemu skrócona o 6 miesięcy, co wprost wynika z karty karnej K. D.;
2. rażącą surowość i tym samym niewspółmierność kary przy zastosowaniu wadliwych kryteriów jej wymiaru a to:
1. orzeczenie kary łącznej na podstawie przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015r. do dnia 23 czerwca 2020 r., jako przepisów zdaniem Sądu bardziej korzystnych dla skazanego bez konkretnego wyjaśnienia dlaczego ten stan prawny Sąd przyjął za stosowny, gdy tymczasem w dacie orzekania tj. 22.11.2021 r. przepisy dotyczące kary łącznej w brzmieniu od 24.06.2020 r. były dla skazanego względniejsze i pozwalały na wymierzenie kary łącznej na podstawie i w granicach wyznaczonych przez kary jednostkowe za poszczególne czyny,
 2. orzeczenie kary łącznej przez połączenie tylko dwóch kar łącznych pozbawienia wolności oruczonych wyrokami SR w Dąbrowie Górniczej z dnia 19.12.2019 r. i SO w Częstochowie z dnia 10.11.2020 r., kiedy przy zastosowaniu względniejszych przepisów należało orzec karę łączną na podstawie rozłączonych kar jednostkowych i przez utworzenie realnych zbiegów przestępstw,
 3. orzeczenie wobec skazanego z zastosowaniem zasady asperacji. kary łącznej 9 lat pozbawienia wolności, co powoduje, że kara w takim

wymiarze na podstawie przyjętej zasady została orzeczona w górnej granicy możliwego zakresu i jest rażąco niewspółmierna i surowa, niż wymierzenie kar na podstawie realnych zbiegów przestępstw wynikających z rozłączenia i kar jednostkowych.

Wobec powyższego skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. oparcie orzeczenia na przepisach dotyczących orzekania o karze łącznej w stanie prawnym obowiązującym od 24.06.2020 r.,
2. uwzględnienie art. 91 a k.k. dodanego ustawą, która weszła w życie 24.06.2020 r. z zaliczeniem kar wykonanych, jak i skróconych,
3. wymierzenie następujących kar łącznych:
 1. utworzenie zbiegu przestępstw przez połączenie kar orzeczonych w sprawach opisanych w pkt. 1,2,3,4,6,8:
 1. SR Katowice-Wschód, 23.08.2012, V K 66/12 — kara 4 miesięcy pozbawienia wolności,
 2. SR Katowice-Wschód, 18.02.2013, V K 763/12 - kara 1 roku 3 miesięcy pozbawienia wolności,
 3. SR Katowice - Wschód, 03.04.2013, V K 283/12 - kara 1 roku pozbawienia wolności, z uwzględnieniem, że kara została wykonana w całości,
 4. SR Mysłowice, 18.09.2013, II K 759/12 - kara 1 roku 6 miesięcy pozbawienia wolności, z uwzględnieniem, iż kara została skrócona o 6 miesięcy,
 5. SR Mikołów, 10.10.2016 r., II K 102.15 - kara 2 lat pozbawienia wolności oraz
 6. SR Katowice-Wschód, 25.05.2017, II K 142/17 - kara 1 roku pozbawienia wolności i wymierzenie kary łącznej z jednoczesnym zastosowaniem zasady pełnej absorpcji w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności;
 7. utworzenie zbiegu przestępstw przez połączenie kar orzeczonych w sprawach opisanych w pkt. 7,10,12:
 1. SR Katowice-Wschód, 16.12.2016, II 533/16 - kara 3 miesięcy pozbawienia wolności,
 2. SR Dąbrowa Górnicza, 26.06.2018, II K 460/17 - kara 2 lat pozbawienia wolności za pierwszy ciąg przestępstw, kara 2 lat pozbawienia wolności za

drugi ciąg przestępstw i kara 4 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo popełnione w dniu 14/15 sierpnia 2016 r.,

3. SR Tychy, 24.05.2018 r., II K 179/16 - kara 2 lat pozbawienia wolności i wymiarze kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z jednoczesnym zaliczeniem dotychczas odbytych kar jednostkowych w poszczególnych wyrokach.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 maja 2022 r., sygn. II AKa 54/22, zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Od tego wyroku obrońca skazanego złożył kasację, zarzucając:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. polegającą na nienależytym rozpoznaniu zarzutów apelacji obrońcy skazanego K. D., co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które to odwołuje się do uzasadnienia sądu I instancji bez szczegółowego wyjaśnienia i analizy, która powinna zostać przeprowadzona w postępowaniu odwoławczym, mającym na celu kontrolę orzeczenia sądu I instancji, w konsekwencji czego ocena orzeczenia przez Sąd Apelacyjny w Katowicach nie była prawidłowa tj. odnośnie:
 1. zarzutu z pkt. Ia apelacji dotyczącego naruszenia przepisów prawa materialnego, w szczególności niezastosowania przepisu art. 85 k.k. i art. 86 k.k. w brzmieniu po 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 k.k., który nie został przez Sąd Apelacyjny rozpoznany w sposób, którego wymagała prawidłowa kontrola instancyjna, polegająca na dokładnym i szczegółowym wyjaśnieniu przyczyn z jakich Sąd Apelacyjny w Katowicach podzielił ustalenia Sądu Okręgowego w Częstochowie, w sytuacji gdy prawidłowa interpretacja przepisów prawa materialnego prowadzi do wniosku, iż zastosowanie w niniejszej sprawie powinny znaleźć przepisy po 23.06.2020 r. tj. przepisy obowiązujące w dacie orzekania, jako względniejsze dla skazanego,
 2. zarzutu z pkt. Ib apelacji dotyczącego pominięcia przy orzekaniu kary łącznej reguł wynikających z tego przepisu poprzez brak uwzględnienia i ustosunkowania się do wykonanej już kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem SR Katowice- Wschód z dnia 03.04.2013 r., sygn. akt:

V K 283/12 gdy tymczasem przyjęcie stanu prawnego w brzmieniu ustawy po 23.06.2020 r. daje możliwość uwzględnienia w wyroku łącznym kar już wykonanych za orzeczone przestępstwa, co jest dla skazanego względniejsze,

3. zarzutu z pkt. 1c apelacji dotyczącego nieuwzględnienia przez sąd, iż kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat orzeczona wyrokiem SR w Mysłowicach z dnia 18.09.2013 r. w sprawie o sygn. akt: II K 759/12 została skazanemu skrócona o 6 miesięcy, co powoduje, że sąd przeoczył tak istotne kwestie i nie rozważył zarzutów w sposób wnikliwy i kompleksowy;
 2. rażącą obrazę przepisów prawa materialnego a to:
 1. art. 38 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 w zw. z art. 4 kk w zw. z art. 91 §2 kk w zw. z art. 86 §1 kk polegającą na uznaniu przez Sąd Apelacyjny, w ślad za stanowiskiem Sądu I instancji, że zastosowanie przy wymierzaniu kary łącznej znajdują przepisy KK w brzmieniu od 1 lipca 2015 r. do dnia 23.06.2020 r., podczas gdy wobec skazanego K. D. winna być zastosowana ustawa względniejsza tj. KK w brzmieniu obowiązującym od 24.06.2020 r.
 2. art. 81 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 w zw. z art. 4 kk w zw. z art. 91 §2 kk w zw. z art. 86 §1 kk polegającą na nieuwzględnieniu wszystkich wyroków dotyczących skazanego K. D., nierozważeniu przez Sąd Apelacyjny możliwości utworzenia kilku różnych zbiegów przestępstw, nierozważeniu różnych stanów prawnych i w konsekwencji brak zastosowania przepisów względniejszych;
 3. rażącą niewspółmierność kary w wymiarze 9 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy względniejszy reżim prawny pozwalał na uwzględnienie i zaliczenie kar już wykonanych zgodnie z art. 91a KK w brzmieniu od 24.06.2020 r., Sąd miał

możliwość wymierzenia kary w granicach od 7 lat do 9 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności wobec czego zdecydował się na orzeczenie kary w górnej granicy ustawowego zagrożenia.

Wskazując na powyższe podstawy kasacji skarżący zawniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach w zaskarżonym zakresie i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach w postępowaniu odwoławczym”.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna. Sąd kasacyjny po wnikliwej analizie wszystkich sformułowanych zarzutów, zaaprobował twierdzenie zaprezentowane przez prokuratora w pisemnej odpowiedzi na ten środek zaskarżenia, że skarga nadzwyczajna sprowadza się do powtórzenia zarzutów apelacyjnych, po uprzednim ich przeredagowaniu dla stworzenia pozoru respektowania przepisów art. 519 i 523 § 1 k.p.k. Owa modyfikacja polegała na powołaniu w odniesieniu do zarzutów z pkt 1 apelacji art. 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k. oraz stwierdzeniu, że zostały one „nienależycie” zbadane przez sąd odwoławczy, zaś co do zarzutu z pkt 2 apelacji, zamiast twierdzenia o rażącej niewspółmierności kary, które kasacyjnie jest w dużej mierze limitowane, powołanie obrazy przepisów prawa materialnego. Całokształt zaprezentowanej argumentacji sprowadzał się natomiast do forsowania odmiennej optyki odnośnie do zagadnień intertemporalnych, które zostały należycie zbadane przez sądy obu instancji. Ten zabieg Autora kasacji determinował przyjętą powyżej jej ocenę. Jest rzeczą jednak oczywistą, że nadzwyczajny środek zaskarżenia inicjujący postępowanie kasacyjne już po uprawomocnieniu się wyroku nie służy temu, by ponawiać kontrolę instancyjną i po raz kolejny oceniać zasadność zawartych w apelacji zarzutów, do czego w istocie dążył skarżący. Rolą Sądu Najwyższego w ramach niniejszego postępowania było badanie zasadności zarzutów kasacyjnych, a więc *in casu*

ustalenie tego, czy rzeczywiście sąd II instancji nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku kontrolnego i to w stopniu, który rzutowałby na rzetelność prowadzonego postępowania oraz stwarzał konieczność wyeliminowania wydanego w jego toku orzeczenia z obrotu prawnego (art. 523 § 1 k.p.k.), a nadto czy dopuścił się podnoszonej w zarzucie 2 kasacji obrazy prawa materialnego.

W ramach tak zakreślonych ram przedmiotowych niniejszego postępowania w pierwszej zatem kolejności zweryfikowania wymagało respektowanie przez sąd *ad quem* ustawowych obowiązków sprecyzowanych w art. 433 § 2 k.p.k., a następnie w art. 457 § 3 k.p.k. Ocena ta nie nastroczała jednak żadnych trudności z tego powodu, że z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jasno wynikało, co było przedmiotem uwagi sądu odwoławczego w kontekście zakresu zaskarżenia i sformułowanych zarzutów oraz dlaczego żadnego z nich – poza irrelevantną w okolicznościach tej sprawy uwagą odnośnie do kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Mysłowicach, sygn. II K 759/12 - nie podzielił. Wykazał sąd odwoławczy w tym aspekcie wadliwość zaprezentowanego w apelacji rozumowania, odnoszącego się do kwestii intertemporalnych, czyniąc to w sposób jasny, logiczny, a nade wszystko adekwatny do treści art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z COVID-19. Skarżący zdaje się nie akceptować faktu, że powyższe unormowanie stanowi wyczerpującą regulację kwestii międzyczasowej kolizji ustaw i nie budzi wątpliwości w świetle dotychczasowej wykładni, że ma ono charakter *lex specialis* wobec wyrażonej w art. 4 § 1 k.k. zasady *lex mitior retro agit* (zob. np. postanowienie SN z dnia 29 września 2020 r., V KK 209/20, LEX nr 3081302). W taki sposób trafnie wyłożył natomiast ten przepis sąd odwoławczy, odnosząc go następnie do sytuacji procesowej skazanego. W żadnym razie nie stwarzało to podstawy do twierdzenia o wadliwości procesu rozumowania sądu, przyjętych ocen, a konsekwencji nierzetelności kontroli instancyjnej, nie wspominając już o zignorowaniu określonych zarzutów apelacyjnych lub ich fragmentów. Sam fakt, że skarżący nie jest przekonany co do zaprezentowanej oceny prawnej nie dowodzi powyższych uchybień i nie może stanowić skutecznego zarzutu kasacyjnego.

W analogiczny sposób ocenić należało zarzut 2 kasacji, w którym podniesiono obrazę prawa materialnego, upatrując jej ponownie na podstawie nietrafnego

i pozostającego w opozycji do dorobku orzeczniczego przekonania, że w sytuacji skazanego należało zastosować przepisy obowiązujące po dniu 23 czerwca 2020 r. W ramach tego zarzutu obrońca skazanego powielił zarzut 2 apelacji, którego przedmiotem była rażąca surowość i niewspółmierność kary przy zastosowaniu wadliwych kryteriów jej wymiaru. Było to natomiast przedmiotem kontroli odwoławczej, która dowiodła niezasadności twierdzeń środka odwoławczego, w tym w szczególności wadliwej wykładni przepisów prawa materialnego.

Reasumując, wbrew formalnemu określeniu podniesionych w kasacji uchybień oraz wskazaniu na ich rażący charakter, to do żadnego z nich w realiach niniejszej sprawy nie doszło. Kasacja sprowadzała się w dalszym ciągu do nieskutecznego polemizowania z przyjętą przez sądy oceną prawną zagadnień intertemporalnych. Okoliczności te skutkować musiały oddaleniem kasacji na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. i wydaniem, stosownie do art. 537a i art. 636 § 1 k.p.k., rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

[as]